

Sygn. akt VI U 1206/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2019 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: L. G.

od decyzji : Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 19 marca 2018 r., znak: (...)

w sprawie: L. G.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wysokość świadczenia

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala, iż w wyniku przeliczenia emerytury ubezpieczonego L. G. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru tego świadczenia - obliczony z 20 lat kalendarzowych (od 1971 r. do 1974 r. ; 1978 r.; od 1980 r. do 1982 r.; od 1987 r. do 1992 r.; od 1997 r. do 2000 r.; 2002 r. oraz 2004 r.) wynosi od dnia 1 lutego 2018 r. – 123,90 %;

II oddala odwołanie w pozostałej części.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 1206/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 marca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22 lutego 2018 roku, odmówił ubezpieczonemu L. G. przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia, ponieważ dotychczasowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, tj. 123,52%, obliczony z 20 lat kalendarzowych z całego okresu zatrudnienia, jest dla ubezpieczonego najbardziej korzystny. Organ rentowy wskazał również, że przy ustalaniu podstawy wymiaru ostatnio przyjętej do obliczenia wysokości świadczenia ubezpieczonego, za cały okres pozostawania w stosunku pracy zostały udokumentowane wynagrodzenia, stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub emerytalne i rentowe.

Odwołanie od decyzji złożył ubezpieczony L. G., zaskarżając ją w całości. W uzasadnieniu odwołania podał on, że staż jego pracy wynosi łącznie 41 lat i 11 miesięcy. Przechodząc na emeryturę w dniu 12 kwietnia 2005 roku do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wynagrodzenia za lata 1971 – 2004. Niemniej jednak z tego okresu pominięto lata, w których zarobki ubezpieczonego były wyższe kwotowo, aniżeli dochody w latach uwzględnionych przez organ rentowy. Na tę okoliczność odwołujący przedstawił kopię legitymacji ubezpieczeniowej. W jego ocenie,

w załącznikach do decyzji z dnia 28 lutego 2005 roku i do decyzji z dnia 8 kwietnia 2011 roku zawarte są rozbieżności w stosunku do wpisów zawartych w legitymacji ubezpieczeniowej. Wobec powyższego odwołujący wniósł o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem najbardziej korzystnego dla niego wskaźnika.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W piśmie procesowym z dnia 2 lipca 2018 roku odwołujący podał, że organ rentowy przy obliczeniu podstawy wymiaru świadczenia pominął lata, w których ubezpieczony uzyskał wyższe zarobki (m.in. 1994 r. i 1998 r.).

W ustnym oświadczeniu złożonym na rozprawie w dniu 24 lipca 2018 roku pełnomocnik odwołującego sprecyzował żądanie odwołania w ten sposób, że odwołujący kwestionuje wysokość wynagrodzenia za rok 1993, ponieważ organ rentowy przyjął niższe wynagrodzenie ubezpieczonego określone w zaświadczeniu Rp – 7 wystawionym w dniu 14 stycznia 1995 roku przez (...) Zakłady (...) w B. w kwocie 52.107.508 złotych, podczas gdy z legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że w 1993 roku ubezpieczony uzyskał dochód w kwocie 53.171.508 złotych. Podobna sytuacja dotyczyła 1998 roku, albowiem organ rentowy za ten rok przyjął zarobki z ww. zaświadczenia Rp – 7 w kwocie 19.061,07 złotych, a z legitymacji ubezpieczeniowej wynika, że zarobki w tym roku wynosiły 20.183,15 złotych.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Ubezpieczony L. G. urodził się w dniu (...). (okoliczność niesporna) Ubezpieczony jest uprawniony do emerytury od dnia (...) roku, tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Wypłata świadczenia została jednak zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy przyjął dochody z 20 lat kalendarzowych z okresu całego zatrudnienia, tj. z lat 1978 – 2003, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia określił wówczas na poziomie 118,65%.

Po dostarczeniu przez ubezpieczonego legitymacji ubezpieczeniowej organ rentowy decyzją z dnia 28 lutego 2005 roku ponownie przeliczył podstawę wymiaru świadczenia na dzień (...) roku i przyjął najkorzystniejszy wariant z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia, co pozwalało uzyskać wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia w wymiarze 123,17%.

Na wniosek ubezpieczonego z dnia 12 kwietnia 2005 roku organ rentowy podjął wypłatę emerytury od dnia 1 kwietnia 2005 roku. Ustalił, że w poprzedniej decyzji o przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia z dnia 28 lutego 2005 roku organ rentowy przyjął błędną kwotę wynagrodzenia za lata 2002 i 2003. Wskazany błąd miał wpływ na wysokość wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia, który to powinien wynosić 123,52%. Decyzją z dnia 18 kwietnia 2007 roku, wydaną po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonego z dnia 16 kwietnia 2007 roku, organ rentowy skorygował ten błąd i emerytura od dnia 1 kwietnia 2007 roku była wypłacana w wysokości obliczonej z uwzględnieniem ww. wskaźnika.

Do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia na poziomie 123,52% organ rentowy przyjął najkorzystniejszy wariant z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia. Uwzględnił najkorzystniejsze wynagrodzenie z lat:

- z legitymacji ubezpieczeniowej: 1971 r. – 34.452 zł; 1972 r. – 37.199 zł; 1973 r. – 45.145 zł; 1974 r. – 41.595 zł;

- z zaświadczenia z dnia 14 stycznia 2005 roku wystawionego na formularzu Rp – 7 przez (...) Zakłady (...) w B.: 1978 r. – 66.721 zł, 1980 r. – 97760 zł, 1981 r. – 143.872 zł, 1982 r. – 155.383 zł, 1987 r. – 223.296 zł, 1988 r. – 900.544 zł, 1989 r. – 3.884.016 zł, 1990 r. – 13.796.698 zł, 1991 r. – 24.233.380 zł, 1992 r. – 40.004.164 zł, 1997 r. – 14.865,92 zł, 1998 r. – 19.061,07 zł, 1999 r. – 23.413,57 zł, 2000 r. – 28.103,98 zł, 2002 r. – 30.120,35 zł, 2004 r. – 30.985,89 zł.

/dowód: pismo ZUS z dnia 19 lipca 2018 roku wraz z pisemnym stanowiskiem komórki merytorycznej, k. 53 – 57 v. akt/

W dniu 22 lutego 2018 roku ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z wnioskiem o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem zarobków z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia z uwzględnieniem lat: 1973 r. – 1975 r., 1977 r., 1978 r., 1983 r., 1987 r., 1989 r., 1991 r. – 1994 r., 1997 r. – 2004 r.

/dowód: wniosek odwołującego się L. G., k. 25 – 25 v. akt ZUS/

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 24 lipca 2018 roku Sąd Okręgowy w Bydgoszczy zwrócił się do (...) Zakładów (...) w B. o wyjaśnienie rozbieżności pomiędzy wysokością wynagrodzeń odwołującego wskazanych w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 14 stycznia 2005 roku, dotyczących lat 1993 i 1998, a wysokością wynagrodzeń powoda wskazanych przez tego pracodawcę w legitymacji ubezpieczeniowej.

/dowód: protokół rozprawy z dnia 24 lipca 2018 r., k. 58 – 60 akt, nagranie audio, k. 61 akt/

W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 10 sierpnia 2018 roku (...) Zakłady (...) w B. wyjaśniło, że prawidłowe wynagrodzenie ubezpieczonego L. G. za rok 1993 wynosi 52.107.508 złotych, a za rok 1998 – 20.183,15 złotych, natomiast zaistniałe rozbieżności wynikają z błędnego podliczenia kartotek zarobkowych. /dowód: pismo (...) B. z dnia 10 sierpnia 2018 r., k. 64 akt; kartoteki zarobkowe, k. 78 – 80 akt/

Po zapoznaniu się ze stanowiskiem (...) Zakładów (...) w B. pełnomocnik ZUS w piśmie procesowym z dnia 11 października 2018 roku wskazał, że wynagrodzenie uzyskane przez ubezpieczonego za rok 1998 ma wpływ na podstawę wymiaru świadczenia i tym samym na wysokość pobieranej emerytury. Wskazał, że najkorzystniejszy wariant należy obliczyć z 20 lat kalendarzowych przy uwzględnieniu wynagrodzeń z lat: 1971 r. – 34.452 zł; 1972 r. – 37.199 zł; 1973 r. – 45.145 zł; 1974 r. – 41.595 zł; 1978 r. – 66.721 zł, 1980 r. – 97.760 zł, 1981 r. – 143.872 zł, 1982 r. – 155.383 zł, 1987 r. – 410.925 zł, 1988 r. – 900.544 zł, 1989 r. – 3.884.016 zł, 1990 r. – 13.796.698 zł, 1991 r. – 24.233.380 zł, 1992 r. – 40.004.164 zł, 1997 r. – 14.865,92 zł, 1998 r. – 20.183,15 zł, 1999 r. – 23.413,57 zł, 2000 r. – 28.103,98 zł, 2002 r. – 30.120,35 zł, 2004 r. – 30.985,89 zł.

Wskaźniki wysokości podstawy wymiaru świadczenia w ww. latach wynoszą: 1971 r. – 121,76%, 1972 r. – 123,55%, 1973 r. – 134,46%, 1974 r. – 108,83%, 1978 r. – 113,77%, 1980 r. – 134,88%, 1981 r. – 155,93%, 1982 r. – 111,33%, 1987 r. – 117,34%, 1988 r. – 141,35%, 1989 r. – 156,54%, 1990 r. – 111,66%, 1991 r. – 114,09%, 1992 r. – 113,58%, 1997 r. – 116,66%, 1998 r. – 135,69%, 1999 r. – 114,32%, 2000 r. – 121,74%, 2002 r. – 117,66%, 2004 r. – 112,78%. Organ rentowy nie uwzględnił natomiast zarobków uzyskanych przez ubezpieczonego w 1993 roku, albowiem wskaźnik podstawy wymiaru wynosi 108,69% i jest niższy od przyjętych. Zsumowanie powyższych wskaźników procentowych daje łącznie 2477,92% i liczbę tę należy podzielić przez 20 lat, co pozwala uzyskać wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 123,90%.

/dowód: pismo ZUS z dnia 11 października 2018 r., k. 81 – 81 v. akt/

W legitymacji ubezpieczeniowej L. G. wkraść się błąd co do wysokości wynagrodzeń za 1993 rok, który wynikał z błędnego podliczenia kartoteki zarobkowej. W rzeczywistości zarobki za ten rok wynoszą łącznie 52.107.508 złotych. Suma wynagrodzeń ubezpieczonego z dodatkiem stażowym według kartoteki za rok 1993 wynosi 34.422.900 złotych, przy czym kartoteka ta była prowadzona tylko do miesiąca września. Natomiast od października 1993 roku do księgowości (...) Zakładów (...) w B. wprowadzono system komputerowy i dalsze zarobki ubezpieczonego wskazane są w kartotece zarobkowej z dnia

21 listopada 1994 roku za październik, listopad i grudzień 1993 roku włącznie z dodatkiem stażowym wynoszą 13.249.600 złotych. Łączne zarobki za cały 1993 rok wyniosły 47.672.500 złotych. Do tych zarobków należy zaliczyć nadto nagrodę w kwocie 375.000 złotych oraz nagrodę z zysku

(tzw. „trzynastkę”) wypłaconą w 1994 roku, a która to przysługiwała ubezpieczonemu za rok 1993 w wysokości 4.060.008 złotych.

/dowód: karty płac, k. 78, k. 80 akt; zeznania świadka E. B., nagranie audio, k. 103 akt; zeznania świadka M. K., nagranie audio, k. 103 akt/

Kwota dochodów uzyskiwanych przez ubezpieczonego za rok 1998 została błędnie wskazana w zaświadczeniu Rp – 7 z dnia 14 stycznia 2005 roku wystawionym przez (...) Zakłady (...) w B. w kwocie 19.061,07 złotych, ponieważ system komputerowy przy wyliczeniu dochodów ubezpieczonego za ten rok nie doliczył tzw. „trzynastki”. Poprawna jest natomiast kwota dochodów wskazana w legitymacji ubezpieczeniowej – 20.183,15 złotych. Kwota wynagrodzenia brutto ubezpieczonego za rok 1998 wynosi 18.646,79 złotych i należy ją powiększyć o nagrodę z zysku (tzw. „trzynastkę”) w kwocie 1.536,36 złotych, która przysługiwała ubezpieczonemu w 1998 roku, a która to została mu wypłacona w 1999 roku.

/dowód: karty płac, k. 79 akt; zeznania świadka E. B., nagranie audio, k. 103 akt; zeznania świadka M. K., nagranie audio, k. 103 akt/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie, w tym w aktach organu rentowego, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a które nie były też kwestionowane przez żadną ze stron pod względem ich autentyczności, jak i prawdziwości zawartych w nich informacji. Słusznie zwrócił uwagę odwołujący L. G. na rozbieżności w zakresie wysokości dochodów za lata 1993 i 1998, a istniejące pomiędzy danymi zawartymi w zaświadczeniu wystawionym na formularzu Rp – 7 z dnia 14 stycznia 2005 roku przez (...) Zakłady (...) w B., a danymi zawartymi w legitymacji ubezpieczeniowej za te same okresy (1993 r. i 1998 r.). Niemniej jednak rozbieżności te zostały w sposób niebudzący wątpliwości wyjaśnione w zeznaniach świadka E. B., zatrudnionej w dziale księgowości w (...) Zakładach (...) w B., zaś prawidłowe kwoty wynagrodzeń za te lata wynikają z kartotek zarobkowych ubezpieczonego. Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości co do wysokości dochodów uzyskiwanych przez ubezpieczonego w spornych latach.

Podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie stanowiły także zeznania świadków E. B. i M. K. (kierownika działu księgowości (...) Zakładów (...) w B.) złożone na okoliczność prawidłowości wyliczenia wysokości dochodów ubezpieczonego w latach 1993 i 1998, a zeznania te są konkretne, stanowcze i korespondują wzajemnie ze sobą, jak i z dokumentami zgromadzonymi w niniejszej w sprawie.

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego: 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia, 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176, 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty – a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust. 1). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia (ust. 2). Podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy (ust. 3). Przepis ten dotyczy więc sytuacji, w której osoba ubiegająca się o przeliczenie świadczenia wskazuje na dodatkowe zarobki, które osiągała w okresie poprzedzającym prawo do emerytury.

Zauważyć należy, że w postępowaniu cywilnym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawie o przeliczenie wysokości emerytury możliwe jest dopuszczenie i przeprowadzanie wszelkich dowodów, w tym także dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania samego wnioskodawcy (por. wyr. SA w Katowicach z dnia 19 kwietnia 2018 r., III AUa 44/18, lex). Rzeczą sądu w sprawach o wysokość emerytury jest dokładne ustalenie wysokości

wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wykazane muszą być jednak w sposób niebudzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne (por. wyr. SA we Wrocławiu z dnia 29 marca 2012 r., III AUa 1411/11). Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Stwierdzić zatem należy, że w nowo zainicjowanym postępowaniu ubezpieczony mógł dowodzić wysokość wynagrodzeń przy zastosowaniu różnorodnych środków dowodowych, przy czym – zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności znajdującą wyraz w art. 232 zd. 1 k.p.c. – to na nim spoczywał ciężar wykazania tej okoliczności. To on bowiem z powyższego faktu wywodzi skutek prawny w postaci uwzględnienia wynagrodzenia w wyższej wysokości przy przeliczeniu przysługującego mu świadczenia emerytalnego.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że odwołanie L. G. podlegało uwzględnieniu jedynie w zakresie przeliczenia emerytury z uwzględnieniem dochodów uzyskanych przez ubezpieczonego w 1998 roku. Dochody za rok 1998 – zgodnie z żądaniem ubezpieczonego – należy ustalić na kwotę 20.183,15 złotych. Taka wysokość dochodów wynika przede wszystkim z karty wynagrodzeń za rok 1998 roku, wystawionej przez (...) Zakłady (...) w B. (k. 79 akt), jak również z informacji z dnia 10 sierpnia 2018 roku udzielonej przez ww. Zakłady (k. 64 akt) oraz z danych zawartych w legitymacji ubezpieczeniowej L. G. (k. 39 akt). Prawidłowość obliczenia tej kwoty została potwierdzona w szczególności w zeznaniach świadka E. B., która będąc pracownikiem działu księgowości (...) Zakładów (...) w B. podała, że wskazana w legitymacji ubezpieczeniowej kwota dochodów za 1998 rok jest kwotą prawidłową. Natomiast w zaświadczeniu o zarobkach z dnia

14 stycznia 2005 roku wystawionym na formularzu Rp – 7 przez (...) Zakłady (...) w B. wkraśl się błąd, polegający na tym, że system komputerowy do wynagrodzenia uzyskanego przez ubezpieczonego w 1998 roku w kwocie 18.646 złotych, nie doliczył nagrody z zysku

(tzw. „trzynastki”) w kwocie 1.536,36 złotych, wypłaconej ubezpieczonemu w 1999 roku, lecz przysługującej za rok wcześniejszy, tj. za rok 1998 roku. Tymczasem możliwość zaliczenia tzw. „trzynastki” do dochodów za dany rok została przesądzona w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt I UZP 5/06, w której to Sąd Najwyższy stwierdził, że przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury i renty w sposób określony w art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodatkowe wynagrodzenie roczne przewidziane w ustawie z dnia 12 grudnia 1997 roku o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej dolicza się do wynagrodzenia z tego roku, za który przysługiwało (§ 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent - jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 11, poz. 63 ze zm.), a nie do wynagrodzenia z roku, w którym zostało wypłacone. Powyższe znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie.

Natomiast prawidłowo organ rentowy ustalił dochód ubezpieczonego za 1993 rok na kwotę 52.107.508 złotych. Kwota ta wynika nie tylko z zaświadczenia o zarobkach z dnia 14 stycznia 2005 roku wystawionego na formularzu Rp – 7 przez (...) Zakłady (...) w B., ale także z kartotek zarobkowych za rok 1993. Z kartoteki zarobków ubezpieczonego w 1993 roku sporządzonej ręcznie za okres od stycznia do września 1993 roku (k. 80 akt) wynika, że w tych miesiącach ubezpieczony uzyskał wynagrodzenie za pracę wraz z uwzględnieniem dodatku stażowego w łącznej kwocie 34.422.900 złotych. Z kartoteki wynagrodzeń z dnia

21 listopada 1994 roku sporządzonej w systemie komputerowym, obejmującej okres od października do grudnia 1993 roku (k. 78 akt) wynika natomiast, że w okresie tym ubezpieczony uzyskał dochód z wynagrodzenia za pracę z uwzględnieniem dodatku stażowego w kwocie 13.249.600 złotych, jak również uzyskał premię w kwocie 375.000 złotych i nagrodę z zysku

(tzw. „trzynastkę”) za 1993 roku w kwocie 4.060.008 złotych. Natomiast rozbieżność w kwotach dochodów wskazanych w zaświadczeniu Rp – 7 i w legitymacji ubezpieczeniowej, w której kwota dochodów ubezpieczonego za rok 1993 została określona na poziomie 53.171.508 złotych – jak wykazało postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie – wynika z błędnego podliczenia kartoteki zarobkowej za 1993 rok, a które to następnie umieszczono w legitymacji ubezpieczeniowej.

Niemniej jednak kwota wynagrodzenia za 1993 roku i tak pozostaje obojętna dla obliczenia wysokości podstawy wymiaru świadczenia, albowiem - jak słusznie zauważył pełnomocnik organu rentowego z piśmie procesowym z dnia 11 października 2018 roku (k. 81 – 81 v. akt) – wskaźnik WWP dla dochodów z 1993 roku wynosi 108,69% i jest niższy od pozostałych wskaźników za lata uwzględnione przez organ rentowy, które to wynoszą odpowiednio: 1971 r. – 121,76%, 1972 r. – 123,55%, 1973 r. – 134,46%, 1974 r. – 108,83%, 1978 r. – 113,77%, 1980 r. – 134,88%, 1981 r. – 155,93%, 1982 r. – 111,33%, 1987 r. – 117,34%, 1988 r. – 141,35%, 1989 r. – 156,54%, 1990 r. – 111,66%, 1991 r. – 114,09%, 1992 r. – 113,58%, 1997 r. – 116,66%, 1998 r. – 135,69%, 1999 r. – 114,32%, 2000 r. – 121,74%, 2002 r. – 117,66%, 2004 r. - 112,78%. Wobec powyższego obliczony z uwzględnieniem ww. wskaźników cząstkowych wskaźnik WWP z 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony uzyskał najkorzystniejsze wynagrodzenia wynosi 123,92% i jest on dla ubezpieczonego L. G. bardziej korzystny, aniżeli poprzednio obliczony wskaźnik WWP (123,52%). Wskaźnik ten został obliczony w piśmie organu rentowego z dnia 11 października 2018 roku (k. 81 – 81 v. akt), a prawidłowości sposobu jego wyliczenia ani odwołujący, ani jego pełnomocnik nie kwestionowali.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uwzględnił częściowo odwołanie i zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 19 marca 2018 roku stwierdzając, że w wyniku przeliczenia emerytury ubezpieczonego L. G. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru tego świadczenia – obliczony z 20 lat kalendarzowych (1971 r. – 1974 r., 1978 r., 1980 r. – 1982 r., 1987 r. – 1992 r., 1997 r. – 2000 r. oraz 2002 r. – 2004 r.) wynosi od dnia 1 lutego 2018 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku o przeliczenie świadczenia, wynosi 123,90%, o czym Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS orzekł jak w punkcie I sentencji.

W pozostałym zakresie odwołanie ubezpieczonego nie zasługiwało na uwzględnienie, tj. w zakresie wysokości dochodów za 1993 rok i możliwości ich uwzględnienia przy obliczaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia i – jako takie – podlegało oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w punkcie II sentencji.